

Waarom consensus¹-wetenschap anti-wetenschap is

Door Jerry Bergman², PhD, <https://creation.com/why-consensus-science-is-anti-science>

Zie van Jerry Bergman ook: 3000 Wetenschappers tegen het Darwinisme, <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dissidentenDarwinisme-Bergman.pdf>

Vertaling en voetnoten door M.V. 17-8-2023

Een belangrijk argument contra het verzet tegen darwinisme is de bewering dat evolutionair naturalisme de consensus is van de wetenschappelijke gemeenschap, en daarom niet openstaat voor debat. Een overzicht van de problemen veroorzaakt door consensuswetenschap geeft aan dat het als geheel de wetenschappelijke vooruitgang schaadt omdat verkeerde ideeën worden vastgesteld die het onderzoek belemmeren dat nodig is om de werkelijke situatie te bepalen. Redenen waarom onjuiste conclusies consensuswetenschap worden, zijn onder meer het niet zorgvuldig volgen van het standaard wetenschappelijke onderzoeksprotocol, zoals het strikt naleven van de juiste onderzoeksprocedures en het gebrek aan replicatie³. Dit wordt nog verergerd door het feit dat zodra een idee mainstream wordt in de wetenschap, het moeilijk is om het omver te werpen.

Een van de belangrijkste methoden die worden gebruikt om critici van de Darwinistische theorie tegen te gaan, is het argument van de consensuswetenschap. Consensuswetenschap is de bewering dat evolutie waar is omdat het door de juiste autoriteiten wordt goedgekeurd, hetgeen betekent dat bijna alle wetenschappers evolutie accepteren; en daarom is verzet tegen het darwinisme ‘duidelijk’ net zo dwaas als beweren dat de aarde plat is.[1] Een typisch voorbeeld van de consensusclaim is een verklaring van de National Academy of Science dat “de wetenschappelijke consensus rond [Darwiniaanse] evolutie overweldigend is”, en daarom worden ideeën die zich ertegen verzetten op de juiste manier gecensureerd.[2]

Becky Ashe, voorzitter van de Tennessee Science Teachers Association, schreef in verzet tegen een wet die de carrières van leraren die evolutie bekritiseerden zou beschermen, dat “de wetenschappelijke evolutietheorie door reguliere wetenschappers over de hele wereld wordt geaccepteerd als de hoeksteen van de biologie en als de enige, verenigende verklaring voor de diversiteit van het leven op aarde en daarom buiten kijf staat”.[3]

¹ Er is sprake van consensus wanneer de leden van een groep of gemeenschap overeenstemming hebben bereikt.

² Over dr. Jerry Bergman: “Jerry Bergman doceert al meer dan 25 jaar biologie, genetica, scheikunde, biochemie, antropologie, geologie en microbiologie aan het Northwest State College in Archbold OH. Hij bezit 9 graden, waaronder 7 graduaatsdiploma's (= 'post-graduate' in sommige niet-Amerikaanse systemen). Dr. Bergman is afgestudeerd aan het Medical College of Ohio, Wayne State University in Detroit, de University of Toledo en Bowling Green State University. Hij heeft meer dan 800 publicaties in 12 talen en 20 boeken en monografieën. Hij heeft ook lesgegeven aan het Medical College of Ohio, waar hij een onderzoeksmedewerker was in de afdeling experimentele pathologie, en hij gaf ook 6 jaar les aan de Universiteit van Toledo en 7 jaar aan de Bowling Green State University” <https://creation.com/dr-jerry-bergman> (zie daar verder).

³ Repliceren: antwoorden, tegen het gezegde inbrengen, van repliek dienen.

Antropologieprofessor Cameron Smith heeft ook wetenschappelijke consensus gelijkgesteld aan onweerlegbaar feit: “Er is consensus onder de wetenschappelijke gemeenschap dat darwinistische evolutie plaatsvindt [en] dat het een feit is”, geen theorie.[4] Verder stelde de vooraanstaande Zwitserse katholieke theoloog Hans Küng: “Een theoloog moet geen twijfel zaaien over een wetenschappelijke consensus, maar kijken hoe hij ermee kan omgaan”, waarmee hij bedoelt dat de theoloog de theologie moet conformeren aan de huidige wetenschappelijke consensus.[5]

Onderhavig artikel documenteert het feit dat consensuswetenschap in botsing kan komen met het doel van de wetenschap, dat van het ontdekken van nauwkeurige kennis over de natuurlijke wereld. Tal van historische voorbeelden worden aangehaald om dit punt te illustreren.

Consensuswetenschap schaadt wetenschap

Daniel Sarewitz, directeur van het Consortium for Science aan de Arizona State University, betoogde dat consensuswetenschap de wetenschap eigenlijk schaadt, en schreef dat “Wanneer wetenschappers met één stem willen spreken, ze dat meestal doen op een zeer onwetenschappelijke manier: het consensusrapport”.[6] Het probleem, zo merkt hij op, is dat “het proces van het bereiken van een dergelijke consensus vaak inwerkt tegen ... [wetenschap], en het kan juist het gezag ondermijnen dat het probeert te beschermen”, namelijk het gezag van de wetenschap.[6] Hij voegt eraan toe dat, in tegenstelling tot “een fletse consensus, een krachtig meningsverschil tussen experts aan besluitvormers goed beredeneerde alternatieven zou bieden die discussies informeren en verrijken naarmate een controversie evolueert, waardoor ideeën in het spel blijven en opties open blijven”.[6]

Bovendien een ander probleem is dat de wetenschappelijke consensusclaim “een publieke verwachting van onfeilbaarheid creëert die, indien ondermijnd, het vertrouwen van het publiek [in de wetenschap] kan aantasten”.[6] Natuurlijk is dit precies wat er in een niet gering aantal gevallen is gebeurd. Het “idee dat de wetenschap haar autoriteit het beste uitdrukt door middel van consensusverklaringen staat op gespannen voet met een levendige wetenschappelijke onderneming” omdat ...

“... de wetenschap voor haar vooruitgang afhankelijk is van voortdurende uitdagingen voor de huidige staat van altijd onvolmaakte kennis. Wetenschap zou een betere waarde voor de politiek bieden als het de breedste reeks plausibele interpretaties, opties en perspectieven zou verwoorden, bedacht door de beste experts, in plaats van convergentie te forceren naar een zogenaamd verenigd stem”.[6]

Hoewel consensusrapporten de “basis vormen van op wetenschap gebaseerde beleidsvorming”, is het een feit dat “onenigheid en argumenten nuttiger zijn” voor wetenschappelijke vooruitgang.[6] Er bestaat ook een verschil tussen echte consensus en een consensus die in elkaar is geflanst door overzichten van bevooroordeelde steekproeven, zoals die van faculteiten aan elite-universiteiten, vaak voor politieke of sociale doeleinden. Echte consensus is gebaseerd op de replicatie van zorgvuldig ontworpen, gecontroleerde experimenten. De werkelijkheid ligt misschien onder de oppervlakte van consensusclaims, maar ze bestaat en moet worden gezocht, een taak die wordt belemmerd door consensuswetenschap.

Auteur dr. Michael Crichton⁴ veroordeelt consensuswetenschap

In een toespraak aan het California Institute of Technology betoogde de aan Harvard opgeleide arts Michael Crichton, na het citeren van de bewering van Stanford University Professor Paul Ehrlich dat “wetenschappers altijd absurde uitspraken doen”, tegen het geloof dat een visie bijna altijd correct was wanneer er een “consensus van een zeer grote groep wetenschappers” bestond.[7] In zijn toespraak onderzocht Dr. Crichton in detail de “notie van consensus en de opkomst van wat

⁴ Over Dr. Michael Crichton (1942-2008): Opleiding aan Harvard University A.B. (summa cum laude) 1964 (Phi Beta Kappa). Henry Russell Shaw Travelling Fellow, 1964-65. Gastdocent antropologie aan de Universiteit van Cambridge, Engeland, 1965. Afgestudeerd aan de Harvard Medical School, M.D. 1969; postdoctoraal onderzoeker aan het Salk Institute for Biological Sciences, La Jolla, Californië 1969-1970. Gastschrijver, Massachusetts Institute of Technology, 1988. Van de boeken die hij heeft geschreven zijn meer dan 200 miljoen exemplaren verkocht. Zie <https://creation.com/crichton-on-scientific-consensus>

consensuswetenschap wordt genoemd”. Hij concludeerde dat consensuswetenschap “een uiterst verderfelijke ontwikkeling” is omdat historisch gezien ...

“... de claim van consensus het eerste toevluchtsoord van schurken is geweest; het is een manier om debat te vermijden door te beweren dat de zaak al geregeld is. Wanneer je hoort dat de consensus van wetenschappers het eens is over iets of iets anders ... wordt je beetgenomen”. [7]

De reden dat hij consensuswetenschap veroordeelt, is omdat de taak ...

“... van de wetenschap niets te maken heeft met consensus. Consensus is een zaak van de politiek. De wetenschap daarentegen vereist slechts één onderzoeker die toevallig gelijk heeft, wat betekent dat hij of zij resultaten heeft die verifieerbaar zijn door verwijzing naar de echte wereld”. [7]

Crichton voegde eraan toe dat “in de wetenschap, consensus irrelevant is. Wat relevant is, zijn reproduceerbare resultaten”. [7] Ter ondersteuning van deze bewering merkte Crichton op dat de “grootste wetenschappers in de geschiedenis groot zijn juist omdat ze met de consensus hebben gebroken”, en meende dat er ...

“... niet zoiets bestaat als consensuswetenschap. Als het consensus is, is het geen wetenschap ... De claim van consensus wordt ingeroepen ... alleen in situaties waar de wetenschap niet solide genoeg is ... Niemand zegt dat de consensus bepaalt dat de zon 93 miljoen mijl verwijderd is [omdat het een verifieerbaar feit is]”. [7]

Hij voegde eraan toe dat “de staat van dienst van de consensus [in de wetenschap] niets is om trots op te zijn”, waarbij hij een paar van de vele voorbeelden opmerkte die er zijn, zoals nog niet zo lang geleden de nummer één ...

“... moordenaar van vrouwen koorts was na de bevalling. Een op de zes vrouwen overleed aan deze koorts. In 1795 suggereerde Alexander Gordon uit Aberdeen dat de koortsen besmettelijke processen waren en dat hij ze kon genezen. De consensus zei nee. ... Zo duurde het honderdvijfentwintig jaar om tot de juiste conclusie te komen, ondanks de inspanningen van de prominente ‘sceptici’ over de hele wereld, sceptici die werden vernederd en genegeerd ... ondanks de voortdurende dood van vrouwen”. [7]

Een ander voorbeeld is dat in de jaren (19)20 tienduizenden Amerikanen stierven aan pellagra en consensuswetenschap zei dat pellagra ...

“...besmettelijk was, en het vinden van de ‘pellagrakiem’ nodig was. De Amerikaanse regering vroeg een briljante jonge onderzoeker, dr. Joseph Goldberger, om de oorzaak te vinden. Goldberger concludeerde dat voeding de cruciale factor was. De consensus bleef vastzitten aan de kiemtheorie. Goldberger toonde aan dat hij de ziekte kon induceren via een dieet. Hij toonde aan dat de ziekte niet besmettelijk was door het bloed van een pellagrapatiënt in zichzelf en zijn assistent te injecteren. De consensus bleef het met hem oneens. ... Ondanks een epidemie in de twintigste eeuw duurde het jaren voordat de consensus het licht zag”. [7]

Crichton merkte op dat de voorbeelden van waar de consensuswetenschap ongelijk had, bijna eindeloos kunnen worden vermenigvuldigd, zoals Jenner en pokken, Pasteur en de kiemtheorie, en hormoonvervangings therapie. [7] Men zou de ontdekking van Dr. Barry Marshall eraan kunnen toevoegen dat de meeste maagzweren worden veroorzaakt door bacteriën, niet door stress, zoals de wetenschappelijke consensus decennialang geloofde. Marshall’s artikelen werden afgewezen en hij verdiende de reputatie van een ‘nut’ [halvegare] te zijn vanwege zijn volharding in het bepleiten van een opvatting dat wat consensus-wetenschap dacht onverantwoordelijk was. Uiteindelijk bleek Marshall gelijk te hebben.

Alfred Wegener

Een van de bekendste voorbeelden van het consensusprobleem in de wetenschap is dat van prof. Alfred Wegener, die in 1912 voorstelde dat alle continenten van de aarde ooit één enkel continent waren dat Pangea genoemd werd, maar later gescheiden werd om de belangrijkste continenten te vormen. [8] Consensuswetenschap noemde zijn idee “Duitse pseudowetenschap”, en “uitzinnige

raaskalling” door een niet-geoloog.[9] Professor in de geologie van de Universiteit van Chicago, Rollin T. Chamberlin, schreef dat het accepteren van Wegeners hypothese zou vereisen dat we ...

“...alles vergeten wat er in de afgelopen 70 jaar is geleerd en helemaal opnieuw beginnen”. In plaats daarvan kozen geologen er grotendeels voor om Alfred Wegener te vergeten, behalve om een nieuwe vlag van aanvallen op zijn ‘sprookjestheorie’ te lanceren Tientallen jaren later waarschuwden oudere geologen nieuwkomers dat elke hint van interesse in continentale drift hun carrière zou verdoemen.[9]

In dit geval spotte de wetenschappelijke ...

“... consensus vijftig jaar lang met continentale drift. De theorie werd het krachtigst ontkend door de grote namen van de geologie - tot 1961, toen het begon te lijken alsof de zeebodems uitdeinden. Het resultaat: het heeft de consensus vijftig jaar gekost om te erkennen wat een schoolkind ziet”.[7]

Zoals Conniff schreef: “de reuzen van de geologie maakten hem [Wegener] belachelijk. Maar niemand lacht nu”. [10] De acceptatie van de theorie kwam tot stand “in het midden van de jaren 1960, toen oudere geologen stierven en jongere begonnen bewijs te verzamelen van uitdeining van de zeebodem en enorme tektonische platen die diep in de aarde over elkaar heen schoven”. [9]

De zaak van Carl Woese

Microbioloog Carl Woese ondervond ook enorme tegenstand van de consensuswetenschap, maar kreeg uiteindelijk ook gelijk.[11] Woese stelde het bestaan van drie domeinen van leven voor en voegde Archaea toe aan de gevestigde bacteriën en eukarya. Ondanks Woese’s vele wetenschappelijke prestaties, behandelden wetenschappers hem zeer slecht “gedurende bijna twee decennia voor het ontwortelen van de boom des levens. Men knoeit niet met de boom [van het leven]. Maar... Woese was niet bang om dogma’s in twijfel te trekken”. [12] Op een conferentie georganiseerd door het tijdschrift *Science* was de kritiek op hem zo venijnig en onprofessioneel dat Woese “voor het grootste deel stil zat met een enigszins geïrriteerde uitdrukking op zijn gezicht, en terecht”. [13]

Professor Friend merkte op dat geen van Woese’s belangrijkste critici zelfs maar de moeite had genomen om Woese’s Archaea-paper te lezen toen het voor het eerst werd gepubliceerd in de prestigieuze *Proceedings of the National Academy of Sciences Journal*. [14] Zijn belangrijkste criticus, de eminente evolutiebioloog Salvador Luria,

“... reageerde door elke notie van de mogelijkheid van het bestaan van een derde domein van leven te ontkrachten. De vijandigheid, zei Woese, was schokkend Hij werd een chagrijn en een crackpot genoemd, omdat hij noch een microbioloog, noch een evolutionist was Hij anticipeerde op kritiek, maar dan in de vorm van een wetenschappelijk debat”. [15]

Woese werd niet eens “uitgenodigd op conferenties om over zijn werk te spreken of het te verdedigen Postdoctorale studenten kwamen niet massaal naar het lab van Woese”. [14] Woese schreef dat Salvador Luria zijn naaste collega Ralph Wolfe belde en hem vertelde: “Ralph, je moet je distantie van deze onzin, anders ga je je carrière ruïneren!” [16]

Professor Woese voegde eraan toe dat er een aanzienlijke hoeveelheid gemopper door biologen bestond en dat “slechts één bioloog de moed had om het archaeale concept, in druk op dat moment, aan te vechten”. De reden voor de oppositie was niet dat hij “een derde type levend systeem *als zodanig* voorstelde ... maar omdat hun veronderstelde bestaan een centraal dogma schond, de eukaryoot-prokaryote dichotomie ... In plaats van het dogma in twijfel te trekken, waren de meeste biologen tevreden met het veroordelen van de bevinding”. [15]

Woese’s theorie verzette zich tegen de theorie dat prokaryoten evolueerden tot eukaryoten en deze nieuwe levensvorm creëerde grote problemen voor deze theorie. Om deze reden had een van ‘s werelds toonaangevende evolutiebiologen, Ernst Mayr van Harvard, zich aangesloten bij de aanvallen op Woese en “tot zijn dood weigerde [Mayr] te accepteren dat Archaea een nieuw domein van het leven vertegenwoordigt”. [15]

Consensuswetenschap misleidt wetenschappelijk planetair onderzoek

Een ander voorbeeld waar consensuswetenschap de wetenschappelijke vooruitgang schaadde, betrof planetair onderzoek. Kaufman schreef dat een ...

“... consensus bestaat binnen de astronomiegemeenschap dat om enige kans te hebben om leven te ondersteunen, een zonnestelsel een enorme planeet ter grootte van Jupiter of Saturnus nodig heeft (respectievelijk 300 en 100 keer zwaarder dan de aarde) op ongeveer dezelfde locaties waar ze in ons zonnestelsel zitten”. [17]

Hij redeneerde dat dit het geval zou zijn

“... omdat de zwaartekracht van de reuzenplaneten dient om asteroïden en andere hemellichamen naar binnen te trekken en te vernietigen die anders in de ‘bewoonbare’ zone zouden kunnen komen en de kleine rotsachtige planeten aan stukken zouden slaan. Daarom wordt Jupiter in astronomische kringen vaak onze beschermende ‘grote broer’ of ‘grote kanjer’ genoemd. Maar als er Jupiters en Saturnussen in veel andere zonnestelsels bestaan ... op wat de verkeerde plek wordt beschouwd, dan kunnen ze helemaal geen bescherming bieden”. [17]

Maar naarmate er meer nieuwe planeten werden ontdekt,

“... werd het duidelijk dat vele, en waarschijnlijk de meeste, opvallend anders waren dan wat bijna alle astronomen en planetaire wetenschappers verwachtten, wat Butler de ‘Everything You Know Is Wrong’-fase van extrasolair planeetonderzoek noemt De consensus van de astronomiegemeenschap was dat verre zonnestelsels vergelijkbaar zouden zijn met de onze”. [18]

Het gebruik van ons zonnestelsel als model bleek dus slechter te zijn dan het hebben van geen model,

“... omdat het je langs de ene weg leidt en je de andere niet veronderstelt. Maar door onderzoek ... heeft het terrein van de planetenjacht zijn eerdere aannames verlaten en werkt nu hard om de nieuwe realiteit te begrijpen dat zonnestelsels gestructureerd zoals de onze een duidelijke minderheid zijn”. [17]

Het nucleaire winterfiasco

Een ander voorbeeld van het breken met de consensuswetenschap was de bewering in de jaren (19)70 dat een atombomexplosie zou resulteren in een jaar of zo zonder zomerweer, de *nucleaire winter* genaamd. We weten nu dat het idee van de nucleaire winter niet werd ondersteund door gelidige wetenschap, maar eerder beleidsdoeleneinden diende en vanaf het begin werd gepromoot door een goed georkestreerde mediacampagne. Dit bleek duidelijk uit de reactie van de voorstanders van de nucleaire winter op de kritiek:

“Hoewel Richard Feynman kenmerkend bot was en zei: ‘Ik denk echt niet dat deze jongens weten waar ze het over hebben’, waren andere prominente wetenschappers merkbaar terughoudend. Freeman Dyson zei: ‘Het is een absoluut afschuwelijk stuk wetenschap, maar wie wil er nu van beschuldigd worden dat hij voor een nucleaire oorlog is?’ En Victor Weisskopf zei: ‘De wetenschap is verschrikkelijk, maar – misschien is de psychologie goed’”. [7]

Bovendien zei de man die de “vader van de H-bom” werd genoemd, dr. Edward Teller, ooit dat

“Hoewel algemeen wordt erkend dat details nog steeds onzeker zijn en veel meer studie verdienen, heeft dr. Sagan niettemin het standpunt ingenomen dat het hele scenario zo robuust is dat er weinig twijfel kan bestaan over de belangrijkste conclusies. Maar... het feit dat de nucleaire winter een scenario vol onzekerheden was, leek niet relevant [voor de conclusie van Sagan]”. [7]

Het idee van de nucleaire winter verdween al snel en naarmate de aandacht van de media vervaagde, werd het scenario minder overtuigend. John Maddox, redacteur van *Nature*,

“... bekritiseerde herhaaldelijk de beweringen; binnen een jaar begon Stephen Schneider, een van de leidende figuren in het klimaatmodel, te spreken van ‘nucleaire herfst’. Het had alleen niet dezelfde klank. Een laatste mediaschaamte kwam in 1991, toen Carl Sagan op Nightline

voorspelde dat Koeweitse oliebranden een nucleair wintereffect zouden veroorzaken, een ‘jaar zonder zomer’ zouden veroorzaken en gewassen over de hele wereld in gevaar zouden brengen.[7]

Geen van deze vreselijke voorspellingen is ooit uitgekomen. De lessen van het nucleaire winterfiasco omvatten het gebruik van ...

“... een pakkende naam, een sterke beleidspositie en een agressieve mediacampagne, niemand zal de wetenschap durven bekritisieren, en op korte termijn zal een zwakke stelling als feit worden vastgesteld. Daarna valt elke kritiek naast de kwestie. De oorlog is al voorbij zonder dat er een schot is gelost”.[7]

Kortom, zodra een wetenschapper de strikte naleving van de huidige consensus opgeeft door andere verklaringen voor wetenschappelijke gegevens voor te stellen, beginnen orthodoxe wetenschappers vaak de consensus als de gevestigde waarheid te verkondigen en beginnen ze concurrerende ideeën te onderdrukken. Het resultaat van consensuswetenschap is dat de ene situatie zal resulteren in mobilisatie tegen een nucleaire oorlog, en in een andere context is het resultaat ...

“... Lysenkoïsme⁵. In een andere krijg je nazi-euthanasie. Het gevaar is er altijd, als je de wetenschap ondermijnt voor politieke doeleinden. Daarom is het zo belangrijk voor de toekomst van de wetenschap dat de grens tussen wat de wetenschap met zekerheid kan zeggen en wat ze niet kan, duidelijk wordt getrokken en verdedigd”.[7]

Meer voorbeelden van de schade van consensuswetenschap

Professor Jorge Barrio, van de afdeling Moleculaire en Medische Farmacologie, UCLA School of Medicine, Los Angeles, CA en hoofdredacteur van *Molecular Imaging and Biology*, schreef dat ...

“... de historische staat van dienst van wetenschappelijke consensus niets anders dan somber is. Er zijn veel voorbeelden te noemen, maar er zijn er enkele klassieke. Nicholas Copernicus en zijn volgeling, Galileo Galilei, ervoeren de effecten van consensus toen ze theorieën naar voren brachten dat planeet Aarde niet het centrum van het universum was. De zestiende en zeventiende eeuw waren niet het juiste moment om tegen gevestigde [wetenschappelijke] dogma's in te gaan”.[19]

Hij voegde eraan toe dat de methoden voor het forceren van ...

“...consensus veranderd is, maar het resultaat zou hetzelfde kunnen zijn: de dood van de geest. Het gebruik en misbruik van ‘consensuswetenschap’ is op zijn minst gedeeltelijk verantwoordelijk voor de huidige crisis in het wetenschappelijke en medische peer review-systeem. Hoewel peer review [= collegiale toetsing] kan worden beschouwd als een van de heilige pijlers van het wetenschappelijke bouwwerk, ligt het al enige tijd onder vuur omdat peer review de toegang tot publicaties en financiering controleert”.[19]

Barrio concludeerde dat hij ...

“... vrij zeker is dat de meesten van ons - op de een of andere manier - zijn blootgesteld aan het concept (en de gevolgen) van ‘consensuswetenschap’. In feite kunnen wetenschappelijke beoordelaars van tijdschriftartikelen of subsidieaanvragen - typisch in biomedisch onderzoek - de term gebruiken (bijv. ‘... het is de consensus in het domein ...’), vaak als rechtvaardiging voor het neerhalen van ideeën die niet geassocieerd zijn met hun overtuigingen”.[19]

De zaak Semmelweis

Het is een feit dat geleerden die de consensus vormen, de wetenschappelijke literatuur niet altijd zorgvuldig lezen. En, veelbetekenend, wetenschap is vaak geen erg objectief proces: dogma's en vooroordelen, wanneer ze op de juiste manier worden witgewassen, sluipen net zo gemakkelijk de

⁵ <https://nl.wikipedia.org/wiki/Lysenko%C3%AFsme>

wetenschap binnen als in de meeste andere menselijke ondernemingen, mogelijk gemakkelijker omdat, in vergelijking met politiek en religie, de intrede van dogma's in de wetenschap onverwacht is.

Het is een feit dat experimenteel bewijs alleen maar al te vaak niet voldoende is om een wetenschappelijke consensus omver te werpen. Hoe valide ook, nieuwe resultaten worden vaak weggere-deneerd om de consensus te verdedigen. Het klassieke voorbeeld is de Hongaarse arts Ignac Semmelweis, die ontdekte dat kraambedkoorts, die doorgaans een sterftcijfer van 10 tot 30 procent veroorzaakte in ziekenhuizen in heel Europa, grotendeels kon worden ongedaan gemaakt indien artsen hun handen in een chlooroplossing wisten voordat ze zwangere moeders onderzochten. Het sterftcijfer in Semmelweis' eigen kliniek daalde van 18 naar nul procent nadat hij deze praktijk van zijn personeel eiste.

Dit overtuigende bewijs kon zijn superieuren echter niet overtuigen, ondanks het feit dat artsen die de eenvoudige kiemdodende techniek van Semmelweis niet gebruikten, nog steeds hetzelfde aantal patiënten verloren als Semmelweis had voordat hij zijn innovatie instelde.[20] Yale-professor Sherwin Nuland schreef: "De frustratie van zijn onvermogen om de medische wereld te overtuigen van een principe dat zo voor de hand leek te liggen en in de praktijk was bewezen, werd steeds moeilijker te verdragen".[21]

De procedure van Semmelweis, hoewel duidelijk voor ons vandaag, ging in tegen de hele theorie van medische consensus die in zijn tijd bestond. Zijn collega-artsen, zoals dat tegenwoordig voor wetenschappers geldt, accepteerden nieuwe ideeën niet gemakkelijk. Semmelweis werd uiteindelijk ontslagen uit de kliniek en bracht de laatste jaren van zijn leven door met het overtuigen van Europese artsen van de effectiviteit van zijn systeem.[22] De artsen weigerden het feit te accepteren dat ze onbewust zoveel patiënten hadden laten sterven met hun eigen ongewassen handen die de kiem verspreidden die kraambedkoorts veroorzaakte.

Een van de redenen waarom Semmelweis er niet in slaagde zijn tijdgenoten te overtuigen, was dat hij een ineffectieve propagandist was. De resultaten van onderzoek, hoe goed ook, zullen niet worden geïmplementeerd totdat een overtuigende communicator langskomt om de onderzoeksresultaten te adverteren en te verkopen. Een briljante wetenschapper moet ook een briljante communicator zijn of op zijn minst een zeer goede.

Na 20 jaar proberen, gefrustreerd, mogelijk gecompliceerd door de leeftijd, belandde Semmelweis in een psychiatrisch ziekenhuis, zijn ideeën werden vergeten totdat Joseph Lister opnieuw zijn strijd aanging, dit keer met succes. De bewering dat wetenschap fundamenteel verschilt van andere geloofssystemen omdat ze alleen op de rede berust, is onjuist.[23] Deze bewering moet worden aangepast in het licht van wat historici te zeggen hebben over de weerstand van wetenschappers tegen nieuwe wetenschappelijke ideeën en hun neiging om ideeën te verwerpen die gebaseerd zijn op het prisma van hun eigen theorieën. De geschiedenis laat zien dat de "gemeenschap van wetenschappers vaak bereid is om het dogma dat hen wordt voorgeschoteld in zijn geheel te slikken, zolang het maar verteerbaar is en de juiste mate van wetenschappelijk redeneren heeft ... objectiviteit verzet zich vaak niet tegen infiltratie door dogma's".[24]

Historische versus empirische wetenschap

Wetenschap kan worden onderverdeeld in de empirische [= proefondervindelijke] of operationele wetenschappen, zoals natuurkunde en scheikunde, en daarnaast de historische wetenschappen, zoals paleontologie en archeologie. Een stap om het consensusprobleem aan te pakken, is het benadrukken van het verschil tussen operationele wetenschap, dat wat kan worden bewezen door laboratoriumonderzoek, zoals de dichtheid van goud, en daarnaast historische wetenschap, zoals biologische oorsprong, die bestaand leven plus fossiel bewijs evalueert en vervolgens probeert terug te extrapoleren bij het ontwikkelen van evolutietheorieën. Tegenwoordig hebben experimentalisten "de neiging om de beweringen van hun historische collega's te kleineren, bewegend dat de ondersteuning die door hun bewijs wordt geboden te zwak is om als 'goede' wetenschap te gelden".[25] Cleland voegt eraan toe dat een goed voorbeeld van dit conflict tussen historische en operationele wetenschap ...

“... het onthutsende aantal natuurkundigen en chemici is dat de neodarwinistische evolutie aanvalt met het argument dat deze niet voldoende is ‘getest’. De meest verstrekkende veroordeling van de historische wetenschap komt echter van Henry Gee, een redacteur van het prestigieuze wetenschappelijke tijdschrift *Nature*. In de woorden van Gee, ‘kunnen ze [historische hypothesen] nooit door experimenten worden getest, en dus zijn ze onwetenschappelijk Geen enkele wetenschap kan ooit historisch zijn’. Met andere woorden, voor Gee vereist een echte test van hypothesen klassieke experimenten”. [26]

Zodra consensus is bereikt, vaak door de invloed van zeer gerespecteerde wetenschappers, is het vaak immens om te kunnen overwinnen. Zoals Max Plank schreef: “wetenschappelijke waarheid triomfeert niet door haar tegenstanders te overtuigen en hen het licht te laten zien, maar eerder omdat haar tegenstanders uiteindelijk sterven en een nieuwe generatie opgroeit die ermee vertrouwd is”. [26]

Wanneer wetenschappers worden uitgedaagd, kunnen ze altijd talloze voorbeelden van een wetenschappelijke consensus noemen, zoals de wet van de zwaartekracht, die correct is gebleken na talloze empirische onderzoeken en zorgvuldig onderzoek. Het probleem is om voortijdige acceptatie van een conclusie te voorkomen, vooral die conclusies die een bepaalde politieke, filosofische visie of ideologie ondersteunen. Een grotere acceptatie van dissidente opvattingen is een stap in de richting van het verminderen van de intellectuele wurggreep die veel ideeën op de wetenschap hebben.

Intercollegiale toetsing (peer review)

Het arbitragesysteem van tijdschriften wordt gecontroleerd door een gesloten, elitaire groep mensen die vaak censuur uitoefenen die soms tot in het extreme verderfelijk kan zijn. Het elitarisme probleem in de wetenschap leidt er vaak toe dat ideeën worden geaccepteerd vanwege degene die ze heeft gezegd in plaats van de verdiensten van wat er is gezegd. Slechte ideeën “worden geaccepteerd omdat hun voorstanders lid zijn van de elite” groep wetenschappers en, als gevolg daarvan, “goede ideeën kunnen worden genegeerd omdat hun voorstanders een slechte reputatie kunnen hebben in de sociale structuur van de wetenschap”. [27]

De elite bestendigt zowel hun eigen ideeën als het creëren van de volgende groep elites. Als gevolg hiervan zijn de volgende elites meestal degenen die het eens zijn met de ideeën van de vorige elites. Elites en hun ideeën worden dus beide bestendigd, verzetten zich tegen verandering en vooruitgang, hoewel ze, aan de positieve kant, ook weerstand bieden aan rages. Het is geen gemakkelijke zaak om onderscheid te maken tussen deze twee opties, en de beste aanpak moet zeker zijn om geen partij te kiezen totdat er duidelijk bewijs is voor de ene of de andere kant.

Groepsdenken

Groepsdenken is het sociaal-psychologische fenomeen waarbij groepsdruk de neiging heeft om conformiteit te produceren en zowel innovatie als kritisch denken te ontmoedigen. Groepsberaad “versterkt soms de onjuiste meningen van een bijzonder vocaal lid”, en kan als gevolg daarvan “ons kwetsbaarder maken voor verschillende logische drogredenen ... Studies hebben aangetoond dat wanneer je gelijkgestemden bij elkaar brengt en ze een onderwerp laat bespreken, ze de neiging hebben om nog extremer te worden in hun posities”. [28] Bovendien kan groepsdenken voortkomen uit krachten als ...

“... subtiele sociale druk, een nadruk op groepscohesie, de perceptie van iemands status, of zelfs wie het eerst spreekt Gezien de subtiele krachten die openhartigheid kunnen verstikken en de uitwisseling van ideeën kunnen belemmeren, neemt een regelrechte dreiging om spraak te bestraffen toe - wat maar al te vaak gebeurt op [een universiteits] campus; het is vergif voor het proces om tot betere, interessantere en meer doordachte ideeën te komen”. [29]

Het probleem is:

“Als we willen dat onze universiteiten de beste ideeën produceren, moeten we meer doen dan alleen de diversiteit van meningen beschermen; we moeten studenten opleiden om onenigheid

op te zoeken, feiten op te zoeken die mogelijk onjuist zijn en een harde scepticus te zijn wanneer ze een beetje te veel overeenstemming over een kwestie ondervinden. [Universiteits] campussen doen echter vaak precies het tegenovergestelde: groepsdenken belonen, ‘advocaten van de duivel’ straffen en discussies over enkele van de heetste en belangrijkste onderwerpen van de dag uitschakelen”.[30]

Dit is een veel voorkomend probleem voor studenten en anderen die grote bedenkingen hebben bij het Darwinisme. Lukianoff concludeerde dat onze hogescholen en universiteiten ...

“... onze besten en slimsten zouden inzetten voor wat een intellectuele tienkamp zou moeten zijn die onze hele samenleving helpt betere ideeën te ontwikkelen. We verspillen deze kans als we afwijkende meningen ontmoedigen, en als we studenten niet oefenen om moedig te zijn in het aanzien van ideeën die hen van streek brengen, om uitdagende ideeën te verwelkomen en om deel te nemen aan eindeloze gedachte-experimenten”.[30]

Conclusie

Het is duidelijk uit de geschiedenis dat consensuswetenschap, in plaats van de wetenschappelijke vooruitgang te bevorderen, maar al te vaak een belemmering vormt voor wetenschappelijke vooruitgang.[30] De hier genoemde voorbeelden kunnen met duizenden worden vermenigvuldigd om dit punt te documenteren. Zoals professor in de natuurkunde aan de Universiteit van Californië, Berkeley, Richard Muller, concludeerde: “consensuswetenschap is een notoir slechte gids voor de waarheid geweest”.[31] De wetenschap moet gaan waar het bewijs toe leidt en niet blindelings of apathisch de consensus van het orthodoxe wetenschappelijke establishment volgen.[32] Een modern voorbeeld in de meeste ...

“... academische instellingen en niet in de laatste plaats deze die geassocieerd zijn met de federale overheid, is ID [= intelligent design] een ‘rode vlag’. Je kunt het niet ter discussie stellen, behalve om het te veroordelen, zonder de verwachting dat je wordt vermorzeld of doodgetrapt. Zo werkt de ‘wetenschappelijke consensus’ ten gunste van darwinistische evolutie en materialistische orthodoxie eigenlijk”.[33]

ID verwijst naar ‘intelligent design’ dat momenteel bovenaan de lijst van wetenschappelijke ideeën staat om belachelijk gemaakt te worden, en de scheppingswetenschap loopt hierop niet ver achter. Intelligent ontwerp en scheppingswetenschap zijn overtuigende hedendaagse voorbeelden met betrekking tot hoe consensuswetenschap werkt om open discussies over de verdiensten van een idee dat in tegenspraak is met consensuswetenschap en vervorming in de wetenschap aanmoedigt, uit te schakelen.[34]

Het is een feit dat grote wetenschappelijke vooruitgang vaak begint met sterke tegenstand. In het geval van scheppingswetenschap en intelligent ontwerp bestaat er zelfs verzet tegen het presenteren van wetenschappelijke gegevens die het neodarwinisme in twijfel trekken of die wijzen op een jonge leeftijd voor de aarde of de mens. Zoals professor geschiedenis Lawrence Principe van de Johns Hopkins University schreef, is het algemene geloof dat “waarheid alleen uit consensus wordt geboren” gebrekkig. Waarheid is niet het resultaat van wetenschappelijke consensus, maar eerder “een consonantie [samenklank] tussen het intellect en de objectieve werkelijkheid”.[35] Het streven naar conformiteit draagt ook bij aan het probleem van fraude, het algemene gebrek aan replicatie in de wetenschap en de problemen bij het publiceren van onderzoeksresultaten die niet overeenkomen met de wetenschappelijke consensus.[36]

Referenties en opmerkingen

1. Ravitch, F., *Marketing Intelligent Design; Law and the Creationists Agenda*, Cambridge University Press, New York, 2011.
2. Anonymous, *Science and Creationism: A View from the National Academy of Sciences*, National Academy Press, 2nd edn, p. 28, 1999.
3. Ashe, B., *The Tennessee Science Teachers Association Bulletin*, 2012, p. 1.
4. Smith, C., *The Fact of Evolution*, Prometheus Books, Amherst, New York, p. 28, 2011.

5. Heneghan, T., Don't Preach to Scientists in Evolution Row, Küng, templeton-cambridge.org, 2006.
6. Sarewitz, D., The voice of science: let's agree to disagree, *Nature* **478**(7370):7, 2011.
7. Crichton, M., Aliens Cause Global Warming, Transcript of a Caltech Lecture, 2009.
8. Levy, J., *Scientific Feuds: From Galileo to the Human Genome Project*, New Holland, London, pp. 22–29, 2010.
9. Conniff, R., When the earth moved, *Smithsonian* **43**(3):36–38, 2012.
10. Conniff, ref. 9, p. 36.
11. Friend, T., The Third Domain: The Untold Story of Archaea and the Future of Biotechnology, The Joseph Henry Press, Washington, D.C., pp. 64–65, 85–87, 92–93, 2007.
12. Friend, ref 11, p. 60.
13. Friend, ref. 11, p. 65.
14. Woese, C. and Fox, G., Phylogenetic structure of the prokaryotic domain: the primary kingdoms, *Proceedings of the National Academy of Science* **74**(11):5088–5090, 1977.
15. Friend, ref. 11, p. 85–86.
16. Friend, ref. 11, p. 86.
17. Kaufman M., *First Contact: Scientific Breakthroughs in the Hunt for Life Beyond Earth*, Simon & Schuster, New York, p. 131, 2011.
18. Kaufman, ref. 17, p 130.
19. Barrio, J.R., Consensus science and the peer review, *Molecular Imaging and Biology* **11**:293, 2009.
20. Nuland, S., *The Doctors' Plague: Germs, Childbed Fever, and the Strange Story of Ignac Semmelweis*, Norton, New York, 2003.
21. Nuland, ref. 20, p. 151.
22. Carter, K.C. and Carter, B., *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis*, Transaction Publishers, Piscataway, NJ, 2005.
23. Broad, W. and Wade, N., *Betrayers of the Truth: Fraud and Deceit in the Halls of Science*, Simon and Schuster, New York, p. 140, 1982; Roman, M., When good scientists turn bad, *Discover* **9**(4):50–58, 1988.
24. Broad and Wade, ref. 23, p. 193.
25. Cleland, C.E., Methodological and epistemic differences between historical science and experimental science, *Philosophy of Science* **69**:474–496, 2002.
26. Kuhn, T., *The Structure of Scientific Revolutions*, University of Chicago Press, Chicago, p. 151, 1970.
27. Broad and Wade, ref. 23, p. 98.
28. Lukianoff, G., *Unlearning Liberty: Campus Censorship and the End of American Debate*, Encounter Books, New York, p. 25, 2012.
29. Lukianoff, ref. 28, p. 26.
30. Knight, D., Brilliant scientists dare to dream, *New Scientist*, 13 August 2005, pp. 52–53.
31. Muller, R., *Physics for Future Presidents: The Science Behind the Headlines*, Norton, New York, p. 251, 2008.
32. Campbell, P., Complacency about misconduct, *Nature* **427**:1, 2004 | doi:10.1038/427001a.
33. Klinghoffer, D., Performance reviews support David Coppedge's claim that NASA punished him for advocating intelligent design, evolutionnews.org, 22 March 2012.
34. Campbell, P., Reflections on scientific fraud, *Nature* **419**:417, 2002 | doi:10.1038/419417a.
35. Principe, L., *Science and Religion*, The Great Courses, Chantilly, VA, p. 47, 2006.
36. Moonesinghe, R., Khoury, M.J. and Janssens, A., Most published research findings are false—but a little replication goes a long way, *PLoS Medicine* **4**(2):218–221, 2007; Abrahamson, C., A Fine Mess We're In: Majority of Cancer Preclinical Research Findings Not Replicable, andidaabrahamson.wordpress.com/, 25 April 2012; Yong, E., Bad copy: in the wake of highprofile controversies, psychologists are facing up to problems with replication, *Nature* **485**(7398):298–300, 2012; Ioannidis, J.P.A., Why most published research findings are false, *PLoS Medicine* **2**(8):696–701, 2005.

Zie ook:

- Ook van dr. Jerry Bergman : 3000 Wetenschappers tegen het Darwinisme, <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dissidentenDarwinisme-Bergman.pdf>
- 27 Pagina's met wetenschappers tegen het Darwinisme: <https://www.discovery.org/m/2020/04/Scientific-Dissent-from-Darwinism-List-04072020.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Rubriek "Schepping vs. Evolutie": <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>